

Sygnatura akt VI Ka 424/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 lipca 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Ficek

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Anny Arabskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 r.

sprawy **A. P.** ur. (...) w Z.

syna K. i B.

oskarżonego z art. 297 § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 297 § 1 kk oraz art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 5 lutego 2019 r. sygnatura akt II K 2167/18

na mocy art. 439 § 1 pkt 10 kpk

1. uchyła zaskarżony wyrok co do oskarżonego A. P. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. S. R. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 82,80 zł (osiemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt groszy) podatku VAT za sporządzenie apelacji.

Sygn. akt: VI Ka 424/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie o sygnaturze II K 2167/18 uznano A. P. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się ciągu siedmiu przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z nich, a każdego z tych przestępstw dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie o sygn. III K 145/02 za przestępstwo z art. 280 § 2 kk na karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 01 października 2002 r. do dnia 01 kwietnia 2006 r., tj. winnego siedmiu przestępstw, z których pierwsze sześć wyczerpuje znamiona występku z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś siódmy wyczerpuje znamiona występku z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazano A. P. na jedną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.

Wyrok zaskarżyła obrońca oskarżonego w części tj. w pkt 1 i 3 na korzyść oskarżonego zarzucając mu rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 2 lat bezwzględnej pozbawienia wolności jako nieadekwatnej do celów kary oraz pozostałych zasad określonych w art. 53 § 1 kk. Podnosząc powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymiarzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze z uwzględnieniem dyspozycji art. 62 kk, tj. z określeniem rodzaju i typu zakładu karnego w którym skazany będzie miał odbywać karę, jednocześnie orzekając system terapeutyczny jej wykonania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Sąd odwoławczy nie odnosił się merytorycznie do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego A. P.. Rozpoznanie środka odwoławczego dotyczącego tego oskarżonego zostało bowiem, stosownie do przepisu art. 436 kpk, ograniczone do stwierdzenia uchybienia o charakterze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 kpk - niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyła zaskarżone orzeczenie m.in. jeżeli oskarżony nie miał obrońcy w wypadku istnienia uzasadnionej wątpliwości czy stan jego zdrowia psychicznego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzeniu obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny tj. w sytuacji, o jakiej mowa w art. 79 § 1 pkt 4 kpk.

Po przeprowadzeniu analizy akt przedmiotowej sprawy należało zauważyć, że zgodnie z opinią sądowno-psychiatryczną z dnia 25 listopada 2010 r. (k. 397-399) przeprowadzoną na etapie postępowania przygotowawczego dotyczącą stanu zdrowia psychicznego i poczytalności A. P. u oskarżonego stwierdzono ograniczone zaburzenia osobowości, pozwalające mu na udział w czynnościach procesowych w obecności obrońcy. Wobec treści wyżej przytoczonej opinii należało wyznaczyć oskarżonemu obrońcę z urzędu, jednakże nie został on wyznaczony w postępowaniu przygotowawczym, a w postępowaniu sądowym na wniosek oskarżonego dopiero w dniu 26 lutego 2019 r. (k. 749) na podstawie art. 78 § 1 kpk, już po wydaniu wyroku w przedmiotowej sprawie.

Należy zauważyć, że zgodnie z opinią sądowno-psychiatryczną z dnia 25 listopada 2010 r., która nie została w dalszej części postępowania przygotowawczego jak i sądowego podważona, należało wyznaczyć oskarżonemu A. P. obrońcę z urzędu na podstawie art. 79 § 1 pkt 4 kpk – obrona obligatoryjna, czego jednak nie uczyniono. Należało zatem uznać, że zaistniałe uchybienie godziło w prawo oskarżonego do obrony i mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Uchybienie to skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skoro obrońca oskarżonego (którego oskarżony nie miał) nie brał udziału w czynności procesowej, w której jego udział był obowiązkowy w myśl art. 439 § 1 pkt 10 kpk, wyrok dotyczący tego oskarżonego podlega uchyleniu niezależnie od wpływu stwierdzonego uchybienia na treść orzeczenia. Uchylenie to dokonywane jest na korzyść oskarżonego, gdyż tylko na jego korzyść wniesiono apelację i jego sytuacja prawna po przeprowadzeniu ponownego postępowania nie będzie mogła ulec pogorszeniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania. Sąd ponownie rozpoznający sprawę powinien, wystrzegać się wszelkich uchybień proceduralnych.

Wobec zgłoszenia przez obrońcę wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. S. R. wspomniane koszty na podstawie § 18 ust. 1 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu podwyższając ją o stawkę podatku od towarów i usług.